

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **B., s. r. o.**
sídlem N. R. 443/18, X P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 15 Praha 1

za účasti: **Č. s. o. p. Š.**
sídlem n. R. 2, X Š.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2020, č. j. MMR-13583/2020-83/675,
ve věci umístění stavby

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje (dále též „krajský úřad“) ze dne 11. 11. 2015, č. j. KUOK 100062/2015. Tímto rozhodnutím krajský úřad v přezkumném řízení zrušil podle ustanovení § 165 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), veřejnoprávní smlouvu sp. zn. 92610/2014 uzavřenou mezi žalobcem a Městským úřadem Šumperk (dále též „stavební úřad“) o umístění stavby

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

a o provedení stavby označené jako „rekonstrukce větrné farmy M., spočívající ve stavebních úpravách na pozemcích parc. č. X, X, X, X a parc. č. st. X v k. ú. R. X“ (dále též „stavební záměr“).

2. Žalobce se podané žalobě neztotožnil s argumentací žalovaného, dle kterého žalobce nenabyl žádná práva v dobré víře ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu. Žalobce namítl, že při uzavírání veřejnoprávní smlouvy jednal s přiměřenou obezřetností, opakovaně se ujišťoval o možnosti svůj záměr povolit a realizovat zvoleným způsobem. Dle žalobce jej nic z postupu stavebního úřadu ani dotčených orgánů při uzavírání veřejnoprávní smlouvy nemohlo vést k pochybnosti o legálnosti takového postupu. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť není jasné, z jakého sdělení stavebního úřadu žalovaný na str. 24 napadeného rozhodnutí vycházel, resp. není jasné, zda některé z nich zcela neopomenul. Žalobce dále namítl, že ve veřejnoprávní smlouvě neuvedl nepravdivé skutečnosti, neuvedl stavební úřad svým jednáním v omyl, ani nejednal zjevně protiprávně a žalovaný nic z uvedeného v odvolacím řízení neprokázal. Žalobce si nebyl vědom, že jeho stavební záměr podléhá zjišťovacímu řízení k posouzení vlivů na životní prostředí a pokládá se za umístění nové stavby a nesnažil se uzavřením veřejnoprávní smlouvy obejít standardní správní řízení. Žalobce tvrdil, že k uzavření veřejnoprávní smlouvy, která byla vyhodnocena jako nezákonná, došlo primárně nesprávným úředním postupem stavebního úřadu, přičemž v době uzavření veřejnoprávní smlouvy ji ani jedna ze stran nepovažovala za nezákonnou. O rozporu smlouvy se zákonem se žalobce dozvěděl až v přezkumném řízení. Žalobce tvrdil, že mu na základě povolení změny stavby větrné elektrárny (dále jen „VTE“) před jejím dokončením z roku 1995, spočívajícím ve změně typu dvou VTE, změny jednoho základu, rozšíření trafostanice a vybudování fotovoltaiické elektrárny, vzniklo legitimní očekávání, že stavební úřad měl v nyní projednávané věci postupovat obdobně.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný odkázal na strany 10 až 24 napadeného rozhodnutí, kde dospěl k závěru, že žalobce nemá žádná práva nabytá v dobré víře, která by bylo třeba chránit, a to ani práva zdánlivá. Z tohoto důvodu žalovaný neposuzoval žalobcem tvrzenou újmu, tedy převahu zájmu žalobce na zachování nezákonné veřejnoprávní smlouvy nad veřejným zájmem na ochraně životního prostředí, přírody a krajiny a na ochraně a rozvíjení přírodních hodnot. Žalovaný namítl, že v daném případě nejde o čistě vertikální vztah, v němž by byl žalobce zvýhodněn, s ohledem na důvěru v akty veřejné moci a právní jistotu nabytí práv ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 17/16, ale o horizontální smluvní vztah, respektive úkon rovnoprávných stran.
4. Osoba zúčastněná na řízení k žalobě vyjádření nepodala.
5. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 9. 10. 2014 předložil žalobce stavebnímu úřadu návrh na uzavření veřejnoprávní smlouvy dle § 161 odst. 1 správního řádu. Jako předmět smlouvy byla uvedena změna dokončené stavby a výše specifikovaný stavební záměr. Následně dne 19. 11. 2014 byla žalobcem a stavebním úřadem tato smlouva uzavřena.
6. Krajský úřad rozhodnutím ze dne 11. 11. 2015, č. j. KUOK 100062/2015, zrušil v přezkumném řízení veřejnoprávní smlouvu pro rozpor s právními předpisy dle § 165 odst. 2 správního řádu. Krajský úřad dospěl k závěru, že postup stavebního úřadu byl v rozporu se základní zásadou činnosti správních orgánů stanovenou § 3 správního řádu, neboť stavební úřad neměl zjištěn v zákonem předepsaném rozsahu stav věci, o němž

nejsou důvodné pochybnosti, a to zejména v otázce, zda v daném případě není uzavření veřejnoprávní smlouvy ze zákona vyloučeno, jak stanoví § 78a odst. 1 druhá věta zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „stavební zákon“). Krajský úřad dále shledal, že veřejnoprávní smlouva byla uzavřena v rozporu s požadavky § 18 odst. 1 a 5 stavebního zákona ve vztahu k cílům územního plánování včetně ochrany nezastavěného území a v rozporu s ustanoveními § 78a odst. 2 a § 116 odst. 2 stavebního zákona, respektive v nich obsaženými požadavky kladenými na obsah veřejnoprávních smluv nahrazujících územní rozhodnutí a stavební povolení, a to zejména opomenutím dvou podmínek ze závazného stanoviska vydaného Ministerstvem obrany a absencí odůvodnění souladu předmětného záměru s primárním požadavkem ustanovení § 90 písm. e) stavebního zákona, jakož i nedostatečným zabezpečením ochrany práv a právem chráněných zájmů vztahujících se k nemovitostem ve smyslu požadavků § 16 odst. 2 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění vyhlášky č. 63/2013 Sb., ve vazbě na § 9 odst. 2 písm. f) téže vyhlášky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání k žalovanému, ten pak svým rozhodnutím ze dne 11. 3. 2016, č. j. MMR-9983/2016-83/551 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Krajského úřadu potvrdil. Žalovaný v tomto rozhodnutí rovněž dospěl k závěru, že ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu nedopadá na přezkoumávání souladu veřejnoprávní smlouvy s právními předpisy a nezabýval se tedy právy, které mohl žalobce nabýt v dobré víře, ani poměřováním potenciální újmy.

7. Rozhodnutí žalovaného zrušil krajský soud rozsudkem ze dne 24. 1. 2018, č. j. 65 A 43/2016-115, a to z důvodu absence zhodnocení předpokladu práv nabytých v dobré víře dle § 94 odst. 4 správního řádu. Tento rozsudek následně napadl žalovaný kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) zamítl rozsudkem ze dne 29. 1. 2021, č. j. 8 As 50/2018-72, když se ztotožnil s krajským soudem v závěru, že se žalovaný měl zabývat otázkou existence práv nabytých v dobré víře při uzavírání veřejnoprávní smlouvy a případně též poměřováním újmy na právech žalobce s újmou na veřejných zájmech.
8. Dne 4. 8. 2020 vydal žalovaný nyní napadené rozhodnutí, kterým opětovně zamítl odvolání žalobce. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nemá žádná práva nabytá v dobré víře a není tedy potřeba posuzovat, zda by mu zrušením přezkoumávané veřejnoprávní smlouvy vznikla nepoměrně větší újma, než újma na životním prostředí či ochraně přírody a krajiny. Žalobci muselo být nepochybně známo již před podáním návrhu veřejnoprávní smlouvy, že předmětný stavební záměr, též označen žalobcem jako „rekonstrukce v redukované podobě“, je záměrem vyžadujícím provedení zjišťovacího řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění účinném do 31. 3. 2015 (dále jen „zákon EIA“), neboť obdobně jako stavební záměr žalobce z roku 2008 výrazně překračuje obě limitní hodnoty (500 kWe, 35 metrů) uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu. Žalobce svůj dřívější záměr z roku 2008 příslušnému úřadu oznámil, ten ve zjišťovacím řízení rozhodl, že záměr bude posuzován podle zákona EIA. Rovněž z obsahu sdělení metodického útvaru ministerstva ze dne 28. 4. 2010, které žalobce přiložil k odvolání, plyne, že si žalobce byl vědom skutečnosti, že Zásady územního rozvoje Olomouckého kraje (dále též „zásady územního rozvoje“) nepřipouští umístění stavby větrné elektrárny na území Chráněné krajinné oblasti Jeseník. Podle názoru žalovaného je tedy nepochybné, že žalobce ve snaze obejít zásady územního rozvoje, respektive stavební zákon a požadavky zákona EIA, vědomě navrhl uzavřít vadnou veřejnoprávní smlouvu, domnívající se patrně, že se tak vyhne nesouhlasnému stanovisku krajského úřadu a nepřípustný záměr v daném území uskuteční.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Předně krajský soud nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí, ve kterém je na str. 24 obsažena fráze: „*odvolatelka si nepochybně musela být vědoma toho, že názory obsažené v jí odkazovaném sdělení stavebního úřadu by nemohly před krajským úřadem jako správním orgánem nadřízeným stavebnímu úřadu obstát*“, je nepřezkoumatelné, jelikož z něj není zřejmé, zda jde o sdělení stavebního úřadu č. j. MUSP 62334/2010, ze dne 14. 6. 2010, nebo sdělení č. j. MUSP 80164/2014, ze dne 29. 8. 2014.
11. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností (srov. např. rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Dle krajského soudu je z obsahu napadeného rozhodnutí zřejmé, že žalovaný odkazuje na závěry stavebního úřadu, které se týkají kladného posouzení stavebního záměru. Nadto z obou sdělení vyplývá, že stavební úřad posoudil žalobcův stavební záměr jako změnu stavby, s čímž žalovaný nesouhlasil. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť je z něj zřejmé, jaký skutkový stav vzal žalovaný za rozhodný a jak jej právně kvalifikoval.
12. Krajský soud uvádí, že jádrem sporu je skutečnost, zda žalobce nabyl práva z neúčinné veřejnoprávní smlouvy v dobré víře dle § 94 odst. 4 soudního řádu. Mezi stranami již není sporu o tom, že veřejnoprávní smlouva byla uzavřena v rozporu s právními předpisy. Žalobce však namítá, že neměl o jakékoli nezákonnosti povědomí, když při uzavírání veřejnoprávní smlouvy byl v dobré víře, a nelze mu klást k tíži nesprávný úřední postup stavebního úřadu.
13. Podle ustanovení § 165 odst. 1 správního řádu soulad veřejnoprávní smlouvy s právními předpisy lze přezkoumat z moci úřední. Strana veřejnoprávní smlouvy, která není správním orgánem, může dát podnět k provedení přezkumného řízení do 30 dnů ode dne, kdy se o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděla.
14. Podle ustanovení § 165 odst. 2 správního řádu veřejnoprávní smlouvu, která byla uzavřena v rozporu s právními předpisy, správní orgán zruší.
15. Podle ustanovení § 165 odst. 7 správního řádu není-li v odstavcích 1 až 6 stanoveno jinak, platí pro přezkoumání souladu veřejnoprávní smlouvy s právními předpisy obdobně ustanovení o přezkumném řízení s tím, že správní orgán není vázán lhůtami uvedenými v § 96 odst. 1 a § 97 odst. 2; při určení účinků rozhodnutí se přiměřeně použije ustanovení § 99.

16. Podle ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.
17. Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 29. 1. 2020, č. j. 8 As 50/2018-72, práva a povinnosti stran jsou zakládána již uzavřením veřejnoprávní smlouvy, neúčinnost smlouvy sama o sobě není důvodem pro vyloučení aplikace § 94 odst. 4 správního řádu.
18. Krajský soud opětovně konstatuje, že stavební záměr žalobce nepředstavuje změnu dokončené stavby dle § 2 odst. 5 stavebního zákona. Zdejší soud se tak neztotožnil s argumentací žalobce, který v podané žalobě znovu zdůraznil, že záměr není umístěním nových VTE, ale rekonstrukcí stávajících, spočívající v podstatné redukci původního záměru (viz bod 3.1.3 *in fine* žaloby).
19. Podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby. Stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu.
20. Podle ustanovení § 2 odst. 5 stavebního zákona změnou dokončené stavby je a) nástavba, kterou se stavba zvyšuje, b) přístavba, kterou se stavba půdorysně rozšiřuje a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou, c) stavební úprava, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby; za stavební úpravu se považuje též zateplení pláště stavby.
21. Předně je nutno zdůraznit, jak ostatně uvedl krajský úřad ve svém rozhodnutí, že stavebním úřadem bylo rozhodnutím č. j. výst. 2983/91 – Ing. R ze dne 18. 11. 1991 rozhodnuto o umístění tří větrných elektráren na pozemcích parc. č. X, X a X vše v k. ú. R., a na pozemku par. č. X v k. ú. K. n. D., když v popisu stavby je uvedeno, že stavba bude řešit výstavbu 3 kusů větrných elektráren na uvedených parcelách včetně napojení zemním kabelem na rozvodovou síť SME. Vlastní generátory budou umístěny na tubusových stožárech cca 40 m. Výkon plánován 3x 315 kW, napojení řešeno přes upravenou trafostanici. Připojovací vedení bude ukončeno po přechodu D. D. na sloupu v majetku SME. Obdobně je stavba popsána ve stavebním povolení a kolaudačním souhlasu. Je tak zřejmé, že všechny tři větrné elektrárny byly povolovány včetně sloupů nesoucích strojovnu a třílistou vrtuli a nikoli jen jejich železobetonové základy. Tímto pohledem je tak nutné posuzovat záměr, o jehož umístění a povolení žalobce formou uzavření veřejnoprávní smlouvy usiloval, tedy rozšíření základů jedné větrné elektrárny o původních rozměrech 6,9 x 1,5 m na nové rozměry 15,4 x 2,6 m a nahrazení jednoho sloupu větrné elektrárny sloupem novým o výšce 64 m a celkové výšce (s lopatkami) 99,5 m. Zbývající dva sloupy měly být dle veřejnoprávní smlouvy odstraněny.
22. Ustanovení § 2 odst. 5 stavebního zákona taxativně vymezuje, co je považováno za změnu dokončené stavby. Krajský soud konstatuje, že záměr žalobce nemůže být podřazen pod písm. a) předmětného ustanovení, neboť se nejedná o nástavbu. Nástavba znamená, že něco, co nechám stát, nadstavím, tedy že původní stavba zůstane zachována a nástavbou je

zvýšena. V tomto případě však má být celý sloup, který je umístěn na železobetonovém základě, odstraněn a na rozšířeném železobetonovém základě má být postaven sloup nový, vyšší. Takový proces za nástavbu považovat nelze. Stejně tak nemůže být záměr žalobce podřazen pod písm. b) předmětného ustanovení, neboť záměr žalobce, jak byl popsán, nelze považovat ani za přístavbu ve smyslu tohoto ustanovení, jejíž podmínkou je, že se jedná o přístavbu, kterou se stavba půdorysně rozšiřuje a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou. V případě záměru žalobce dojde k rozšíření základů pro umístění nového sloupu, ale původní sloup bude zcela odstraněn a nahrazen novým, jak sám žalobce uvádí, novou technologií, nedojde tak k žádnému provoznímu propojení s dosavadní stavbou. Poslední možností změny dokončené stavby předvídané ustanovením § 2 odst. 5 stavebního zákona je pod písm. c) stavební úprava, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby. Pro tento případ změny dokončené stavby tedy musí být zachováno jak vnější půdorysné ohraničení, tak i výškové ohraničení stavby. V tomto případě nebude zachováno ani půdorysné ohraničení stavby, neboť stávající železobetonový základ jedné z elektráren bude rozšířen z 6,9 x 1,5 m na nové rozměry 15,4 x 2,6 m, ostatní budou dle žalobce demontovány, a v žádném případě nebude zachováno výškové ohraničení stavby, když namísto celkové výšky sloupu větrné elektrárny i s třílistou vrtulí 54 m, nyní bude výška stavby 99,5 m. Nemůže se tak jednat ani o stavební úpravy ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona.

23. V případě záměru žalobce krajský soud uzavírá, že se nemůže jednat o změnu stavby, neboť záměr nelze podřadit pod žádný v ustanovení § 2 odst. 5 stavebního zákona předvídaný způsob změny dokončené stavby. Dle názoru soudu pro výše uvedené úvahy je nerozhodné, zda je stavba posuzována jako celek či jako jednotlivé samostatné stavby, neboť tato okolnost na výše uvedených úvahách nemůže ničeho zásadního změnit. Jde o stavbu zcela jinou, postavenou částečně na základech původní stavby tvořené třemi kusy větrných elektráren, když má dojít k rozšíření železobetonového základu jedné z větrných elektráren (z 6,9 x 1,5 m na nové rozměry 15,4 x 2,6 m), odstranění dvou větrných elektráren, tedy i zániku jejich základů, a umístění jednoho kusu zcela jiného, rozměrově i výkonem nesrovnatelně většího sloupu větrné elektrárny s větší vrtulí na rozšířený železobetonový základ [jak uvedeno v původním územním rozhodnutí z r. 1991 jeden kus větrné elektrárny měl mít výkon 315 kW, (v současných podkladech celkový výkon tří elektráren uváděn vyšší, 1,16 MW), nyní má mít jedna větrná elektrárna 1,6 MW, i pokud by soud uvažoval původní zamýšlený celkový výkon všech tří elektráren, dojde k jeho navýšení o 655 kW původního výkonu, tedy o více než dvě třetiny původního celkového výkonu, případně dle současných podkladů o 440 kW, což je 38%; výška jednoho sloupu větrné elektrárny byla 40 m, s třílistou vrtulí 54 m, nyní má mít samotný sloup výšku 64 m, i s třílistou vrtulí 99,5 m, celkem tedy téměř dvakrát vyšší].
24. Pro podpoření závěru o zcela jiných vlastnostech záměru žalobce krajský soud dále poukazuje na skutečnost, že původní stavba povolená stavebním povolením ze dne 2. 12. 1991 byla stavbou dočasnou s omezením doby jejího trvání do 31. 12. 2018. Záměr žalobce, který zamýšlí realizovat na základě uzavřené veřejnoprávní smlouvy, měl být rovněž stavbou dočasnou, avšak s jiným omezením doby jejího trvání, a to na dobu dalších 20 let. Prodloužení doby trvání stavby je změnou v užívání stavby ve smyslu ustanovení § 126 stavebního zákona, kterou nelze bez zohlednění ustanovení § 126 stavebního zákona řešit v územním či stavebním řízení a která ve veřejnoprávní smlouvě není nijak řešena.

25. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, kterou žalobce namítl, že žalovaný dospěl k nesprávnému závěru o vědomosti žalobce o nutnosti provedení zjišťovacího řízení dle zákona EIA. Žalobce namítl, že postupoval nanejvýš obezřetně, což dle něj bylo evidentní z celého průběhu přípravy jeho záměru a odkázal se na stanoviska stavebního úřadu, projektovou dokumentaci, souhlasná stanoviska dotčených orgánů a souhlas vlastníků dotčené infrastruktury.
26. Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zákona EIA předmětem posuzování podle tohoto zákona jsou záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorii II a změny těchto záměrů, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena, nebo pokud má být významně zvýšena jeho kapacita a rozsah nebo pokud se významně mění jeho technologie, řízení provozu nebo způsob užívání; tyto záměry a změny záměrů podléhají posuzování, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení.
27. Mezi záměry uvedené v příloze č. 1 kategorii II zákona EIA vyžadující zjišťovací řízení patří i větrné elektrárny s celkovým instalovaným výkonem vyšším než 500 kWe nebo s výškou stožanu přesahující 35 metrů (bod 3.2).
28. Při výše uvedeném závěru je zcela jednoznačné, že větrná elektrárna žalobce měla být předmětem zjišťovacího řízení, neboť se jedná o odlišnou stavbu od stavby původní, posuzuje se tak její celkový výkon, který má být 1,6 MW, celková výška sloupu, tedy 64 m, a dosáhne tak zákonem stanovené příslušné limitní hodnoty. Stanoviska Správy Chráněné krajinné oblasti Jeseníky a odboru životního prostředí Městského úřadu v Šumperku, na něž poukázal v žalobě žalobce, jsou v tomto případě nerozhodné, neboť obecně státní správu v oblasti posuzování vlivů na životní prostředí vykonávají Ministerstvo životního prostředí nebo orgány kraje (ustanovení § 20 zákona EIA). Žádný z těchto orgánů se k záměru žalobce podle zákona EIA nevyjádřil (v případě záměru žalobce by příslušným orgánem byl orgán kraje, viz ustanovení § 22 písm. a) zákona EIA).
29. K otázce dobré víry žalobce v oprávněný postup správního orgánu krajský soud předně poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 487/03, podle něhož „ (...) ke znakům právního státu a mezi jeho základní hodnoty patří neoddelitelně princip právní jistoty (čl. 1 odst. 1 Ústavy), jehož nepominutelným komponentem je nejen předvídatelnost práva, nýbrž i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky.“ Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 525/02: „každému navrhovateli vzniká v řízení před orgánem veřejné moci legitimní očekávání, že bude-li postupovat v souladu se zákonem a konkrétními pokyny tohoto orgánu, povede to v případě úspěchu ve sporu k vydání reálně vykonatelného rozhodnutí“.
30. Dále krajský soud odkazuje na závěry již ustálené, dlouhodobé a jednotné judikatury NSS, který v rozsudku ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006-159, dospěl k následujícím závěrům: „zřejmá je jednoznačně skutečnost, že princip ochrany oprávněné důvěry je zakotven v hierarchicky totožném zdroji, jako princip legality. Pokud jde o princip legality, který se zvláště dotýká činnosti státu v podobě státní správy, neboť ta je na základě čl. 2 odst. 3 Ústavy právem definována jako činnost podzákonná a nařizovací, i ten pramení z normy ústavní síly - jistým paradoxem je, že princip právního státu v tomto případě vykazuje známky janusovské dvojí tváře, neboť čerpá svou podstatu ze dvou zdrojnic, dvou potenciálně protichůdných odvozených principů, principu právní jistoty na straně jedné a principu legality na straně druhé. Je zřejmé, že v posuzovaném případě jde právě o tento střet, který nemůže být řešen prostým

upřednostněním jednoho principu před druhým - to by odporovalo jejich rovnému hierarchickému (či lépe hodnotovému) postavení. Jde v zásadě o principy rovnocenné. Východiskem jejich poměrování tedy musí být konkrétní individuální případ a vážení jednotlivých zájmů a hodnot.“ Krajský soud je tak povinen vážit mezi principem ochrany oprávněné důvěry v postup správního orgánu (zde stavebního úřadu) a principem zákonnosti.

31. Krajský soud odkazuje na vyjádření odboru životního prostředí krajského úřadu, ze dne 2. 6. 2015, ze kterého vyplývá, že mu dne 17. 7. 2008 byl předložen záměr žalobce k posouzení vlivů na životní prostředí. Tento záměr spočíval v umístění dvou kusů VTE (aktuální záměr je zredukován na jeden kus), ke kterému vydal krajský úřad nesouhlasné stanovisko. Dle žalovaného si žalobce, vzhledem k nesouhlasnému stanovisku k posouzení vlivu provedení záměru na životní prostředí ze dne 20. 8. 2010, č. j. KUOK 2269/2010, musel být nejpozději od roku 2010 vědom, že dle zásad územního rozvoje v daném zvlášť chráněném území je umístění nových staveb VTE nepřípustné (záměr žalobce byl kvalifikován jako umístění nové stavby). S tímto závěrem žalobce nesouhlasil (bod 3. 1. 3. žaloby) a konstatoval, že žalovaný zde opomíjí celou řadu pozdějších dokumentů, které potvrzovaly možnost žalobce jeho záměr rekonstrukce větrné elektrárny Mravenečník realizovat.
32. Závěr o tom, že v dané oblasti nelze umístit nové stavby VTE vyplývá i z Žádosti o metodický výklad ze dne 2. 4. 2010 a Metodického sdělení Ministerstva pro místní rozvoj, které byly přílohou žalobcova odvolání (str. 21 an. napadeného rozhodnutí).
33. Žalobce při předkládání návrhu na uzavření veřejnoprávní smlouvy věděl, že původní záměr, spočívající v demontáži tří starých VTE a výstavbě dvou nových, byl krajským úřadem v roce 2010 posouzen jako nová stavba, která je v rozporu s územněplánovací dokumentací a její umístění a povolení zároveň podléhá zjišťovacímu řízení. Krajskému soudu není zřejmé, z jakého důvodu žalobce spoléhal, že redukovaný záměr zjišťovacímu řízení podléhat nebude. Podle krajského soudu je argumentace žalobce zcela účelová. V obou případech stavebních záměrů by obdobně došlo k demontáži tří stávajících VTE, resp. tubusů, gondol a rotorů a k montáži nové VTE (resp. dvou nových u původního záměru z roku 2008), tedy k nahrazení, nikoli ke změně, staveb o velikosti několika desítek metrů. Již z této skutečnosti muselo být žalobci zřejmé, že se i u nyní projednávaného stavebního záměru nejedná o změnu stavby, ale o umístění stavby nové. Žalobci tak muselo být známo, že i nový stavební záměr zjišťovacímu řízení podléhá a jeho umístění je v rozporu se zásadami územního rozvoje. Nadto krajský soud konstatuje, že v neprospěch dobré víry žalobce svědčí též skutečnost, že žalobce před uzavřením veřejnoprávní smlouvy neověřil nutnost provedení zjišťovacího řízení u správního orgánu příslušného dle zákona EIA (jak to učinil u předchozího záměru).
34. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem krajského úřadu a žalovaného, že záměr žalobce není v souladu s platnými zásadami územního rozvoje, neboť v části A.5.1. Koncepce ochrany přírodních hodnot v odstavci Ochrana přírody bodě 74.7. stanoví *při využívání území nepřipustit umístování staveb a zařízení obnovitelných zdrojů energie uplatňujících se v krajině (větrné turbíny, větrné parky, elektrárny, sluneční parkové elektrárny) v chráněných částech přírody, zejména v CHKO, MZCHÚ, PR, oblastech NATURA 2000 a nadregionálních a regionálních skladebných prvcích ÚSES, oblastech s ochranou krajinného rázu – přírodních parcích a kulturní krajině vymezené v bodě 5.3.* Mezi účastníky je nesporné, že místo, kam žalobce hodlal umístit svůj záměr větrných elektráren, se nachází v Chráněné krajině

oblasti Jeseníky. S ohledem na znění bodu 74.7. zásad územního rozvoje je umístění záměru žalobce v této oblasti nepřipustné.

35. Krajský soud nadto podotýká, že původní stavba povolená stavebním povolením ze dne 2. 12. 1991 byla stavbou dočasnou s omezením doby jejího trvání do 31. 12. 2018. Záměr žalobce, který zamýšlel realizovat na základě uzavřené veřejnoprávní smlouvy, měl být rovněž stavbou dočasnou, avšak s jiným omezením doby jejího trvání, a to na dobu dalších 20 let. Pro její další legalizaci by musel následovat postup dle ustanovení § 126 stavebního zákona, tj. žádost o změnu v užívání stavby spočívající v žádosti o prodloužení doby jejího trvání. Zároveň takový záměr vyžaduje provedení zjišťovacího řízení dle zákona EIA, neboť by se jednalo o změnu, která prodlužuje dobu trvání stavby o dalších 20 let, tedy změnu významně měnící způsob užívání stavby (viz bod 26 tohoto rozsudku). Uvedené byl žalobce nucen zohlednit, bez ohledu na to, zda jeho záměr byl kvalifikován jako změna dokončené stavby nebo umístění nové stavby. Tato skutečnost však ve veřejnoprávní smlouvě nijak řešena nebyla, přičemž žalobce, jak již bylo uvedeno výše, si ani neobstaral stanovisko žádného příslušného orgánu dle zákona EIA.
36. Co se týče námitky souladu záměru s územním plánem obce L. n. D., žalovaný ve svém rozhodnutí správně uvedl, že pokud je územní plán v rozporu se zásadami územního rozvoje tak, jako v tomto případě, kdy územní plán v bodě 4.4 písm. c) textové části odůvodnění uvádí, že v lokalitě M. jsou instalovány větrné elektrárny o celkovém výkonu cca 1,2 MW a dále, že větrné a územní podmínky dávají možnost výstavby dalších větrných elektráren, nelze podle něj v části, v níž je v rozporu se zásadami, rozhodovat. Tento závěr je v souladu s ustanovením § 54 odst. 5 stavebního zákona, dle něhož *je obec povinna uvést do souladu územní plán s územně plánovací dokumentací následně vydanou krajem a následně schválenou politikou územního rozvoje. Do té doby nelze rozhodovat podle částí územního plánu, které jsou v rozporu s územně plánovací dokumentací následně vydanou krajem nebo s politikou územního rozvoje. Zásady územního rozvoje jsou účinné od 14. 7. 2011, s těmi, jak uvedeno výše, je záměr žalobce v rozporu, územní plán, účinný v době procesu uzavírání veřejnoprávní smlouvy, byl schválen 22. 10. 2003, tedy před přijetím zásad.*
37. Žalobce namítl, že dokonce ani uvedení nepravdivých údajů nestačí k závěru o zlé víře, ale musí k tomu přistoupit ještě další skutečnost, jak vyplývá z judikatury NSS. Krajský soud má za to, že v tomto případě lze takovou „další skutečností“ rozumět právě vědomost žalobce o rozporu navržené veřejnoprávní smlouvy se zákonem (jak bylo argumentováno výše).
38. Krajský soud odkazuje na závěry NSS v rozsudku ze dne 23. 10. 2012, č. j. 1 As 145/2012-48: *„Shodně s městským soudem považuje Nejvyšší správní soud za podstatné, že stěžovatel v ohlášení stavby uvedl nepravdivé údaje. Je přitom nerozhodné, zda žadatel nepravdivé informace uváděl úmyslně, či nikoli (...) I z tohoto důvodu nelze předpokládat, že svá práva z rozhodnutí stavebního úřadu nabyt v dobré víře. Ze shora uvedeného vyplývá, že rozpor dotčeného rozhodnutí s právními předpisy neměl původ pouze v postupu správního orgánu, ačkoli se tak velkou měrou stalo i jeho chybnými kroky v řízení. Stavební úřad v rámci sbírávání podkladů, případně v rámci posuzování podání nedostatky neodhalil, ačkoli měl, a v tomto směru měl v řízení dále postupovat (srov. např. § 111 odst. 3 stavebního zákona). Stěžovatel však svým počínáním také přispěl k rozporu rozhodnutí s právními předpisy, neboť ve svém podání uvedl nepravdivé údaje (ať již úmyslně, či nikoli), na jejichž základě správní orgán rozhodl, a současně o postupu správního orgánu rozporném s právními předpisy*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

(neinformování dotčených orgánů, zahájení spojeného územního a stavebního řízení při nenaplnění zákonných podmínek) věděl. To ve svém důsledku znamená, že práva z rozhodnutí stavebního úřadu nemohl nabýt v dobré víře a v přezkumném řízení proto nebyl prostor pro aplikaci § 94 odst. 4 správního řádu.“

39. Dle krajského soudu lze závěry NSS vztáhnout i na tuto věc, kdy žalobce předložil stavebnímu úřadu návrh veřejnoprávní smlouvy, o které věděl, že nemůže být platně uzavřena pro absenci souhlasného stanoviska orgánu příslušného posoudit vlivy stavebního záměru na životní prostředí dle zákona EIA, a zároveň, že jeho stavební záměr je v rozporu se zásadami územního rozvoje kraje, jelikož nejde o změnu stavby, ale umístění nové VTE. Z tohoto důvodu krajský soud shledal, že žalobce nemohl nabýt žádná práva v dobré víře a žalovaný nepochybil, když se nezabýval poměřováním újmy dle § 94 odst. 4 správního řádu, která by mohla žalobci zrušením veřejnoprávní smlouvy vzniknout.
40. Krajský soud se neztotožňuje s názorem žalobce, který na základě povolení změny stavby VTE před jejím dokončením z roku 1995, spočívajícím ve změně typu dvou VTE, změny jednoho základu, rozšíření trafostanice a vybudování fotovoltaiické elektrárny, dovozuje své legitimní očekávání, že stavební úřad měl v nyní projednávané věci postupovat obdobně. Dle krajského soudu nelze v tomto případě, kdy stavební úřad vydal jedno stavební povolení ze dne 2. 12. 1991, hovořit o ustálené, jednotné nebo dlouhodobé činnosti správního orgánu, která by ve smyslu rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, zakládala žalobci legitimní očekávání.
41. Krajský soud však vážil princip ochrany oprávněné důvěry žalobce v řádný postup stavebního úřadu na jedné straně a požadavek na legalitu výkonu státní správy na druhé straně, a vzhledem k okolnostem svědčících v neprospěch dobré víry žalobce, dospěl k závěru, že žalobci nelze jakoukoli ochranu přiznat a princip zákonnosti, tedy požadavek na legalitu výkonu státní správy, zde převážil.
42. Vzhledem k výše uvedenému zamítl krajský soud žalobu pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení u dnešního jednání vzdal.
44. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 5 s. ř. s., když soud v řízení neuložil této osobě žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení této osobě odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 5. října 2021

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.